

Filmrecensie de Volkskrant Ali & Ava ★★★★★

Ali & Ava vermengt typisch Engels sociaal realisme met Romeo en Julia-achtige romantiek

Van huiselijk geweld tot cultuur- en klasseverschil: het is veel wat regisseur Clio Barnard over de kijker uitstort, maar het werkt.

Een 'realistische fabel', noemde scenarist en regisseur Clio Barnard haar fraaie doorbraakfilm *The Selfish Giant* (2013) destijds in *de Volkskrant*. Twee straatschoffies in het Engelse Bradford, een door armoede en werkloosheid geplaagde voormalige industriestad, worden daarin van school gestuurd en beginnen een lucratieve carrière als schroothandelaar. Barnard verbeeldde hun bestaan met haast magische sprankjes optimisme, zonder de uitzichtloosheid ervan te bagatelliseren.

Ook het opnieuw in Bradford gesitueerde *Ali & Ava* kun je bekijken als zo'n fabel. Alleen al doordat Barnard erin slaagt typisch Engels sociaal realisme te vermengen met *Romeo en Julia*-achtige romantiek.

De Engels-Aziatische Ali (Adeel Akhtar) is een huisbaas van het goede soort (in sociaal-realistische context nog zo'n fabelachtig element), die de dochter van een van zijn huurders naar school brengt en zo weduwe Ava (Claire Rushbrook) tegen het lijf loopt. Ali is een volwassen kind dat worstelt met

zijn impulsieve gedrag en de verwachtingen van zijn deftige familie: niemand weet dat de rek uit zijn huwelijk is geraakt en zijn vrouw en hij inmiddels binnen hetzelfde huis in aparte kamers wonen.

De ongeveer tien jaar oudere Ava worstelt met herinneringen aan de gewelddadige vader van haar kinderen. Haar oudste zoon Callum (mooie rol van Shaun Thomas, een van de jochies uit *The Selfish Giant*) is inmiddels zelf een jonge vader en werpt zich op als dwarsligger wanneer Ali Ava bezoekt. De vonk is dan al overgesprongen, onder meer door een gedeelde voorliefde voor muziek.

Van huiselijk geweld tot cultuur- en klasseverschil: het is veel wat Barnard over de kijker uitstort, maar het werkt. En weer filmt ze de grauwe lelijkheid van Bradford op haar mooist. De stad als gemoedstoestand: 's ochtends in de zon of 's nachts vanuit een auto, terwijl lichtjes op straat vervormde patronen tekenen op de natgeregende ruit.

Met een vergelijkbaar opgewekte blik beschouwt ze haar personages. In andere films zou wellicht óók een zekere onberekenbare dreiging aan Ali kleven: neem zo'n scène waarin hij met koptelefoon op in z'n eentje net iets te fanatiek danst op het dak van een auto. Maar hier oogt zo'n potentieel gevaarlijk beeld juist veerkrachtig.

Zo is dit huwelijk tussen sociaal realisme en romantisch drama dus ook een musical: zelden gaf zo'n eclecticische soundtrack – van de energieke punkrock van de Buzzcocks tot de techno van Daniel Avery – zo'n treffend beeld van de onstuimige binnenwereld van twee verloren zielen.